

NGÀY THỨ MƯỜI BỐN TIỀN BƯỚC VỚI ANH EM

Tôi không hiểu làm sao trái tim tôi có đủ sức chứa hết những tình cảm của tôi đối với anh em. Trên trần gian này không có một tạo vật nào mà Chúa cho khả năng yêu đắm đuối, nồng nàn, trung kiên một số người nhiều như thế. Đây không phải là một tình yêu chung chung, nhưng là một tình yêu của bà mẹ dành cho mỗi đứa con của mình. Mỗi người trong anh em không thể nào được mến thương hơn tôi mến thương. Tôi thương mến hết lòng từng người một, như chỉ có người đó là người tôi thương duy nhất; và tình thương đòi hỏi như thế, tôi đã dành cho mỗi người. Thật là tuyệt vời! (E. O. I, 11, tr. 266).

Igiênô Mai-Thiên-Lộc được chuẩn bị làm linh mục địa phận; và trong những năm đầu làm linh mục, ngài công tác một mình, vừa phục vụ các bạn trẻ vừa lo cho giới lao tù hoặc những người làm thuê làm mướn. Nhưng ngài sớm thấy mình mình đang đánh mất “*tinh thần siêu nhiên*” vì mục vụ quá đa đoan: *Tôi làm việc như cái máy trong những công tác riêng tôi. Dường như tôi không còn khả*

năng để lo cho mình. Nếu cứ như thế, tôi giúp được gì cho ai? (E. O. I, 15, tr. 170).

Làm sao có thể vừa hiến thân phục vụ kẻ khác vừa hoàn toàn kết hợp với Chúa, làm mọi việc không phải vì náo động nhưng chỉ để vinh danh Chúa thôi? Giải đáp cho thắc mắc đó, Igiêniô tìm được trong Phúc Âm: *Chúa Giêsu Kitô của chúng ta đã làm gì? Ngài đã chọn một số tông đồ và môn đệ, Ngài đào tạo họ đạo đức và thấm nhuần tinh thần của Ngài; sau khi đào tạo họ theo ý hướng của Ngài, thì Ngài gửi họ đi chinh phục thế giới...* (Rg. 1818).

Sứ vụ phải thực hiện không còn một việc cá nhân. Nhưng, noi theo mẫu mực Mười Hai người được Chúa kết hợp thành một nhóm tông đồ, cộng đoàn là dấu chỉ và mang trách nhiệm thực thi sứ vụ: *Chúng tôi muốn chọn những người có sức mạnh và can đảm để bước theo dấu chân các thánh tông đồ.* (E. O. I, 6, tr. 7).

Trong đơn gửi cho các linh mục tổng đại diện Aix-en-Provence, ngày 25 tháng giêng năm 1816, xin thành lập các Nhà Truyền Giáo Provence, Igiêniô nhấn mạnh đến ý niệm cộng đoàn hướng đến sứ vụ truyền giáo: *Các nhà truyền giáo xin các cha cho phép để sống thành cộng đoàn... Thật thế, họ muốn hợp thành một cộng đoàn các linh mục triều truyền giáo để giúp địa phận đông thời nỗ lực thánh hóa bản thân... Nhờ cuộc sống cộng đoàn, họ sẽ tu luyện những đức tính và hiểu biết cần cho một nhà truyền giáo tốt...* (E. O. I, 13, tr. 12-13).

Ngài biết những người theo ngài có những bất cập giống ngài. Cũng như ngài, họ “*xem ra không hay giỏi gì*”. Ngài ý thức rất rõ rằng “*nếu họ có làm được chút việc gì hay,*

đó là nhờ Chúa thúc đẩy sau lưng họ". Nhưng họ là những anh em mà Chúa gửi đến cho ngài để ngài thương yêu. Điều quan trọng nhóm này kết thành một cộng đoàn tràn đầy yêu thương. Nhờ vậy Igiêniô có thể định hình đại gia đình Chúa muốn lập nên khi Chúa tập họp con cái Ngài đó đây thành một mối. Chính vì việc chọn lựa này do một Ai Khác, đó là Chúa, nên "chúng ta phải yêu nhau như anh em. Chính mối tương liên này đem lại cho chúng ta hạnh phúc, sự thánh thiện và sức mạnh để phục vụ thiện ích."

Đối với Igiêniô Mai-Thiên-Lộc, muốn đem Phúc Âm đến cho thế giới mà huynh đệ được Chúa ban cho để sống chung trong một nhà dòng lại không biết thương mến nhau, thì đó đúng là ảo tưởng: *Tôi thường tâm sự với Chúa rằng, vì Ngài cho tôi một trái tim bà mẹ và những đứa con để mến thương, thì xin ngài cho phép tôi được yêu họ vô bờ bến. Đó là điều tôi luôn ý thức để sống. Dường như càng yêu họ bao nhiêu, thì tôi càng yêu Chúa bấy nhiêu và càng yêu nhiều hơn nữa.* (E. O. I, 12, tr. 43).

Một tình yêu như thế chỉ có thể có được vì đến từ Chúa, do đó, người ta sẽ nhận ra được chính Chúa là tình yêu. Một cộng đoàn mà tình yêu luôn chan chứa tự nó đã là truyền giáo. Tình yêu bên trong và nhiệt tâm phục vụ bên ngoài chỉ một thực tại duy nhất. Những lời cuối cùng của thánh Igiêniô cho ta thấy rõ: Bác ái, bác ái, bác ái giữa anh em và bên ngoài thì nhiệt tâm lo cho phần rỗi các linh hồn.

Chính vì yêu mến những người anh em Chúa trao phó nên ngài mạnh dạn nghiêm dạy họ; những con nóng giận của ngài cũng ghê gớm. Nhưng vì ngài thiết tha với mỗi

anh em nên ngài đã hành xử như thế. Ngài ao ước thấy họ phát huy tối đa nhân cách, không hoang phí những đức tính Chúa ban cho họ. Việc ngài trách cứ anh em nặng nề rồi sau đó lại quì xuống trước mặt họ để xin lỗi, không phải chuyện họa hiêm.

Ngài kết hợp với tất cả anh em trong lời cầu nguyện, hân hoan khi họ thăm viếng hay thư từ liên lạc, đau khổ khi nghe tin họ không hòa thuận thương yêu nhau hoặc không húng khởi truyền giáo. Ngài biết tất cả những gì anh em đem lại cho ngài và không ngừng cảm ơn Chúa đã ban cho ngài những bạn đồng hành như thế: *Trước hết, tôi phải biết ơn gia đình vì thương yêu Chúa ban cho tôi, gia đình tôi hằng luôn ngưỡng mộ tự đáy lòng... Tất cả anh em đều đức hạnh hơn tôi và tôi có thể nói tôi không xứng để cời giầy giày họ. Tôi thấy mình hạnh phúc được thuộc về họ. Tôi làm sao cảm ơn Chúa cho xứng khi Ngài cho tôi những anh em này. Do đó tôi cần phải hiệp lòng hiệp trí với họ một cách thâm tình.* (E. O. I, 15, tr. 205).

Ngài xin mỗi người cũng làm như ngài và nhận ra nơi người khác những điều kỳ diệu Chúa đã thực hiện: *Anh em hãy cư xử với nhau hết sức nhã nhặn và cung kính. Hãy nhớ ở nơi trần gian này không ai hoàn hảo. Anh em hãy bằng lòng với những gì anh em đã cho nhau, hãy cố chia sẻ nhiều hơn nữa, nhưng đừng đòi hỏi anh em khác điều mình không làm nổi. Có thể người ấy không có tài đức nào đó mình tưởng mình có. Nhưng hãy nhớ họ có những cái mình bất cập. Do đó hãy biết chung chia để mọi người đều được thêm. Anh em tất cả đều là chi thể của một thân. Anh em mỗi người hãy phát huy tài sức mình để toàn thân không thiếu thốn điều chi.* (E. O. I, 1, tr. 34).

Mọi người chúng ta trong ngày chịu phép rửa đã nhận sứ mạng tiến xa ra ngoài khơi cuộc đời, không phải ra đi cô đơn, nhưng cùng bước với những anh em Chúa ban cho mình. Đồng thời với sự tiếp nhận sứ mạng này, chúng ta đã nhận Chúa Thánh Thần, Đấng giúp đỡ chúng ta tiếp nhận nhau như những người bạn đường đáng kính đáng yêu.

NGUYỄN gắm với thánh IGIÊNIO

Kính thánh Igiênio,

Ngài hẳn không ngại đi ngược với những gì thế giới hôm nay tuyên dương.

Khi người ta hoan hô những anh hùng cá nhân từng đè bẹp những người chung quanh để được tôn vinh, thì ngài đến nói với con: "Con chỉ thành người nếu ngày ngày con biết cùng với kẻ khác xây dựng đời mình".

Khi người ta chủ trương giới hạn đời mình trong khung một giới hạn tự chọn, thì ngài đến nói với con: "Con chỉ có thể phát huy con người con khi con biết đón nhận tất cả những ai Chúa cho con làm bạn đồng hành."

Khi người ta như kêu gọi mỗi người thu mình lại và bằng lòng với lối suy nghĩ của riêng mình, thì ngài đến nói với con: "Con hãy mở rộng cửa chính và cửa sổ đón nhận những điều hay điều tốt của kẻ khác."

Khi người ta chỉ thích kẻ khác qua hào nhoáng bên ngoài, ngài đến nói với con: Con hãy tìm nét thanh cao của anh em con vì, dẫu con không tài đức, thì con có thể

vui mừng với thành quả việc họ làm và lòng thánh thiện nơi họ. (E. O. I, 1, tr. 95).

“Cũng như thân thể là một dẫu có nhiều chi thể, và tất cả các chi thể mặc dầu nhiều nhưng làm thành một thân thể, thì Đức Kitô cũng vậy. Như thế, chính trong cùng một Thánh Thần chúng ta đã chịu phép rửa để trở thành một thân thể, cho dù là Do thái hay Hy Lạp, nô lệ hay người tự do, và chúng ta tất cả đều đã được uống cùng một Thánh Thần duy nhất.” (1Co 12, 12-13).